

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidecalogvs Theologico-Politicvs Reformatvs

Dript, Laurentius a

Paderbornae, 1672

14. Sacris litteris repugnat, & institutioni Christi Summum Pontificem
habere Dominia temporalia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13441

ensem Tribuno porrigens, illo etiam in se
uti voluit, si perperam imperaret: hic autem
dum illam Principe dignam esse vocem
xit: se legibus subditum esse profiteri, ut me-
to *Claudianus* Poëta moneat Principem.

*In commune jubes si quid censesq; tenendum,
Primus jussa subi, tunc observantior aqua
Fit populus: nec ferre negat, cum viderit ipse
Authorem parere sibi. Componitur orbis
Regis ad Exemplum, nec sic inflectere sensus
Humanos edicta valent, ut vita regentis.
Mobile mutatur semper cum Principe vulgus.*

PROPOSITIO XII.

*Sacris litteris repugnat, & institutio
Christi Summum Pontificem & Episcopos,
scopos, habere Dominia Temporalia.*

110. **N**ihil est, quod ita torqueat
tholicorum animos, quam pre-
tentia Summi Pontificis, quod is Dominus
Temporalia habeat, ac se trium Regnum
Italiae, Siciliae, & Neapolis Regem dicat: hoc
que sub titulo in Tiara Pontificia tres con-

nas aureas gestet: hinc omnia, quæ excogitari possunt, argumenta conquirunt, ut ostendant id ipsum Summo Pontifici, qui Vicarium Christi se dicit, nullatenus congruere & donationem Constantinianam nunquam esse factam, unde *Philippus Andreas Borcholdensis ad Instrum. Pacis Osnabrugensis de Notitia rerum Imperij Roman. German. part. 2. disc. 2. n. 4.* nullam se inter & papistas ac diffidij ex Religione orti pacis spem præaugurat, nisi Summus Pontifex vice deatum tres coronas &c. deponat: verba illius sunt: *Deponat itaq; Romanus Pontifex, vice deatum suum (neque titulo legitimo neque bona fidei innixum) induat Catholicam & verè Apostolicam modestiam: triplicem coronam suam à capite dimittat. Patrimonium S. Petri (quod ficto titulo ita vocat) cum urbe Roma Imperatoribus nostris legitimis illarum ditionum Dominis reddat, Christi & discipulorum ejus humilitatem ex animo sectetur: Politico Magistratui (Trinius Dei in terris vicario) animam suam subijciat Rom. 13. verbum Dei ipse cum Clero suo abjectis capitiis in sacro suggestu sincere prædicet*

predicet, Sacramenta juxta ordinationem
 verbi Dei administret, traditionesq. suas cen-
 tinas ultra mille meandros tortuosas ac fi-
 xuosas eternâ amnestiâ aboleat & tunc in Ec-
 clesiasticam Rempublicam redibunt aurea sa-
 cula. Tunc enim miseri germani in nationa-
 li quondam Concilio Preside Imperatore dis-
 cidia religionis papali imperio cessante tandem
 aliquando cõponere poterunt. Ecce insignis
 Borchholdensis ad Summum Pontificem in-
 structio similis illi quàm eidem quoad urbem
 Romæ aliâque Italiæ dominia dat D. Cor-
 gius mox in probatione juris Pontificij quo-
 ad urbem Romam citandus: nimirum omnia
 spes concordia abest, nisi Summus Pontifex
 definat esse qui est, vicarius Christi: tripli-
 cem coronam sibi omni jure (ut paulo post
 probabitur) competentem aliâque domini-
 temporalia, quæ suis August. Confes. Princi-
 pibus arrogat Protestantes, abijciat: Imp-
 ratori contra omnia jura & SS. Patres
 subijciat: Summa ut fiat quod scriptum est
Percutiam pastorem & dispergentur oves gregis
Matt. 26. Sed supra exhibita sunt ista & tunc
 amplius risu digna, quod ante ortum Lutheri
 ejusque

ejusque aſſeclarum prædamnata in Concilio enim Constantienſi inter alias *Joannis Huſſ* proſitiones hæc quoque damnata fuit: *Silveſter Papa, Conſtantinus Imperator erraverunt, quod opibus dotaverunt Eccleſiam.* Nihilominus Aſſertio allata probatur ex *Reinkingh lib. 1. claſſ. 2. cap. 6.*

III. *Primo:* Quia diſtincta ſunt dona Dei Sacerdotium & Imperium, nec ſine magnâ ataxiâ confundi poſſunt *cap. tuam no. X. de ord. cognit.*

Secundo: Facit *text. in c. cauſam. X. Qui filij ſunt legitimi.* Nos attendentes, quod ad Regem pertinet, non ad Eccleſiam, de talibus poſſeſſionibus judicare, ne videamur juri Regis Anglorum detrabere.

Tertio: Facit *cap. Venerabilem eod. ibi expreſſè dicitur Regem Francorum non recognoscere ſuperiorem in temporalibus, adeoq; Papæ ut ſic, non ſubest.* Quo etiam faciunt *cap. Quoniam diſt. 10. & text. notab. in cap. noſi competentem §. ſed notandum 2. q. 7. ibi due perſona ſunt, quibus mundus regitur, Regalis videlicet, & Sacerdotalis: ſicut Reges præſunt cauſis ſæculi, ita Sacerdotes cauſis Dei. & in §.*

sequenti. Sicut ergo Ozias à Domino lepra percussus est, quod Sacerdotum officia usurpare voluit: Sic Sacerdotibus & Prophetis Regnum officia usurpare non licuit.

Quarto: Accedit ratio, quæ suadet singula officia singulis committenda. *cap. 1. de off. 89. c. cum singula de Præb. in 6. l. nemo C. de Assessoribus l. Consul. C. de Testamentis*, ubi dicitur absurdum esse, si promiscuis actibus eorum turbentur officia, & præcipuè Clericorum opprobrium, si peritos se velint ostendere discrepationum forensium. Et ideò nemo debet esse carnalis & Spiritualis Pater, *c. ad limina. 30. q. 1.* qui enim ad utrumque festinat, neutrum bene peragit *d. l. nemo C. de Assessoribus.*

112. Quinto: Cum igitur Regnum Christi non sit de hoc mundo, recte fuit Petrus reprehensus, quod gladio Regnum ejus defendere voluit: neque ejus vicarius à reprehensione Christi alienus, si eam sibi potestatem suumpserit.

Sexto: Quod Christus Discipulos inquit parit dicens: *Reges Gentium dominantur eorum: vos autem non sic. Luc. 22.*

Septimo: Praxis Ecclesiæ primitivæ, ubi talem Dominationem Episcopi non usurparunt.

Octavo: Quod Ecclesiasticis prohibitum sit, ne rebus sæcularibus se immisceant, nec quidquam commune cum publicis & ad curiam spectantibus habeant.

Quæ eadem adducit *lib. 1. Class. 2. cap. 4. n. 32.* Etiam si inquit esset vicarius, non tamen plus Juris haberet in terrenis, quam ipse Principalis, usurpavit. Nam Vicarius licet mandatum generale habeat, non tamen potest facere ea, quæ à Principali ei sunt prohibita: Jam verò Christus Petro & Apostolis inhiuit Dominium & sæculare Imperium. Hinc *Bernardus ad Eugenium: meminere tibi ministerium esse impositum, non dominium datum: discere tibi opus Sarculo, non scepro: Et cap. eodem a n. 50.* usque ad finem latè agit de superbia Summi Pontificis. Sed de his post solutionem argumentorum.

113. Hæc sunt Argumenta, quæ contra Dominatum Summi Pontificis ex plurimis alijs Authoribus objicit jam citatus *Reinkingh*, quibus merito applicari potest illud

S. Augustini: Ecce quibus Argumentis divi-
næ ordinationi humana contradicit infirmitas,
quam possidet vanitas: omnia enim & sin-
gula in ipsum & suos Principes retorqueri
posse, mox videbitur in praxi eadem ex ipso-
met refutando & retorquendo.

*Quo ergo jure ait Reinkingh lib. 3. Class. 1.
cap. n. 28. quâue injuriâ Romanus Præsul pro
stolâ Chlamydem, pro pedo sceptrum, pro codi-
ce enses versat? Sed quæro ego, quo jure,
quâue injuriâ Principes Augustinæ confes-
sionis, qui se Episcopos prætendunt, si sunt,
pro stolâ chlamydem, pro pedo sceptrum,
pro codice enses versant? Quod si Princi-
pes sunt, ut indubitatè sunt: quo jure, quâue
injuriâ, pro sceptro pedum, pro chlamide
stolam, & pro ense codicem versant? Eodem
& majori jure Summus Pontifex; ut Prin-
ceps Chlamydem, Sceptrum & enses: ut Vic-
carius Christi, & Successor Petri stolam, pe-
dum & codicem versat? Quod argumen-
tum contra protestantes fortissimum est:
cum ipsi fateantur, & concorditer asserant
Episcopos Germaniæ veros esse simul Prin-
cipes & Regalibus ab Imperatore æquè ac*

Sæc-

Sæculares investiri: fateantur itidem plerique eorum Summum Pontificem habere jura Majestatis, quæ utique non ut Vicarius Christi & Episcopus, sed ut Rex & Princeps habere debet. Sed hæc clarius elucebunt ex solutione argumentorum.

114. Ad argumenta in quantum volunt, Summum Pontificem quâ Vicarium Christi, nullatenus decere Imperium, vel dominationem, contra quod præcipuè pugnant pleraque: Respondetur imprimis generaliter ex *Reinkingh lib. 1. Class. 4. cap. 9.* & *Christiano Liebenthal Exercit. 9. quest. 6.* quod ex *Apologiâ Augustana confessionis sub tit. de potest. Ecclesiast. Si quam habent Episcopi potestatem sacularem, hanc non habent ex mandato Dei, ut Episcopi, sed ut Principes amplissimarum ditionum ex jure humano donatam à Regibus & Imperatoribus ad administrationem civilem suorum Bonorum: ideoq; tanquam Ecclesiastica persona propriè territorium non habent. Clement. ne Romani §. sane. de Elect. Sed tanquam Imperij Principes cum potestate Territoriali de amplissimis ditionibus ab Imperatoribus & Regibus investi-*

ri. Siquidem ex Jure Canonico expeditum est, quod Episcopi, tanquam Episcopi per se non habeant sæcularem Jurisdictionem *c. lator X. qui filij sunt legit.* Sicut nec ipse Pontifex Episcoporum Summus *c. venerabilem 34 X. de Elect. c. novit. X. de judic.*

115. Ad argumentum proinde tertium (primum enim, & secundum jam resolutum est, & amplius in sequentibus resolvitur) respondetur ex eodem *Reinkingh: Etiam si Episcopi (& Summus Pontifex) jura territorialia & sæcularem potestatem ex liberalitate priorum Principum una cum Episcopali & Diocesano jure possideant: manent tamen separata munera Sacerdotium & Imperium: nec propterea confunduntur, quia illud jure ministerij, hoc jure usurpant territorij.* Nam idem homo diversis respectibus præditus diverso jure censerit, & sic duplicem personam repræsentare potest *Gail. 1. observ. 30. n. 2. in fin.* Id quod etiam clarissime contra Amesij Bellarminum enervatum in eodem à se vindicato demonstrat *Erbermannus lib. 3. cap. 9. §. 3. per totum.*

Episcopi itaque Germaniæ Pontificiæ

Reli-

Religioni addicti quoad Spiritualia, sive Ecclesiastica Pontificem Romanum: quo ad temporalia verò & regalia Imperatorem respiciunt: *Gail. 1. observ. 30. n. 1. & seq.* Et sicut tanquam Episcopi ad Synodum & tanquam Principes ad Comitata Imperij comparent. Nec ex hoc, quod in unâ eâdemque personâ utrumque concurrat, miscentur. Sicut nec in personâ *Moyfis, Samuelis,* & similibus: imò sæpe per Regnum terrenum cæleste profecit. *c. Principes seculi 28. q. 5. c. filij, 17. q. 6.*

116. Ad quartum & octavum respondeatur: *Clericis mere privatis prohibitum esse, ut se negotiis publicis, & ad curiam pertinentibus immisceant, sed nostri Episcopi & Summi Pontifices non sunt tantum Clerici & mere privati: Sed etiam Principes, qui per investituras cesareas, vel alia justâ acquisitione pares Curia Imperialis facti, ac in partem sollicitudinis publica auctoritate assumpti sunt. Textus autem allegati loquuntur de ijs, qui se privatâ auctoritate rebus secularibus ingerunt, & ad ea assumpti non sunt. Hæc Reinkingh: qui videns eadem contra se argumenta mi-*

litare in causâ Summi Pontificis : Neque ad-
 versantur ait ea, quæ supra de Pontifice tradi-
 ta sunt : quia is à nemine, ut Princeps Secula-
 ris de ditionibus est investitus, sed eas, quas pos-
 sidet propriâ authoritate, & variis artibus oc-
 cupavit, & non statuum Imperij, cujus bona
 detinet: Sed eâdem authoritate qua hæc asse-
 runtur & negantur. Et datis non concessis
 quæ allegantur : an ergo nulli Regalia ha-
 bent, quam qui ab Imperatore investiuntur?
 Quid ad hæc dicent Reges Gallia, Polonia,
 Suecia, Anglia? qui omnes jure Regiæ po-
 testatis & à Deo juxta asserta *Reinkingh* E-
 piscopale jus habent : adeoque licet non in-
 vestiti ab Imperatore & Ecclesiasticis & Sa-
 cularibus negotiis se immiscere poterunt.
 Neque prædictus *Reinkingh* omnibus suis
 ad hoc conquisitis argumentis rem eo de-
 ducet, ut Summum Pontificem, quem tot
 Imperatores, Reges & Principes pro legiti-
 mo Monarchâ agnoverunt, & etiamnum
 agnoscunt, dominio suo deiciet.

117. Quod ad quintum & reprehensio-
 nem *Petri* attinet, illa à Christo facta est ob
 inordinatum zelum & procedendi modum.

quod

quod unicus ipse tantæ militum multitudi-
 ni se opponere præsumeret : idque petito,
 sed non expectato mandato Principalis sui,
 cum enim dixisset : Domine si percutimus
 in gladio? mox nullâ auditâ resolutione exe-
 mit gladium & percussit servum Pontificis,
 & amputavit auriculam ejus: adeoque priva-
 tâ authoritate, quod esse illicitum infra ad
 quintum Decalogi Præceptum ostendetur.
 Sic quoque inutilis est solutio, quam ad argu-
 mentum à Bellarmino allatum scilicet : *Pe-*
trum non exercuisse sæcularem potestatem
 in Reges & Principes ob Juris, sed virium
 defectum: hic adfert *Reinkingh*: *Christus, si*
Petro hoc jus concedere voluisset, utiq; & con-
cessisset: neque enim omnia, quæ Deus alicui
 concedere vult, mox concedit, sed aliquan-
 do in tempus convenientius differt: Sic vo-
 lebat Josephum esse Proregem Ægypti, nec
 tamen nisi adveniente famis tempore id fa-
 ctus est: Idem hic de *Petro* dicendum: Scili-
 cet tunc nondum fuisse tempus gladio sibi
 concesso utendi, sed aliud expectandum.
 Certè utrumque gladium temporalem &
 spiritualem *Petro*, ac Successoribus conces-

sum testatur tantopere ab ipso *Luthero* datus *Bernardus* lib. 4. de *Consid.* cap. 4. Vbi sic alloquitur *Eugenium* Pontificem. Quid tu denuo usurpare gladium tentes, quem semel jussus es ponere in vaginam? quem tamen, quod tuum negat, non satis mihi videtur attendere verbum Domini dicentis sic: *Converte gladium tuum in vaginam.* Tuus ergo est ipse, tuus forsitan nutu, et si non tua manu evaginatus. Alioquin si nullo modo ad te pertineret & dicentibus *Apostolis*: *Ecce gladij duo hic,* non respondisset *Dominus*: *Satis est, sed nimis est.* Vterq; ergo *Ecclesie* & *Spiritualis* scilicet gladius & *materialis*: Sed is quidem pro *Ecclesia* ille vero ab *Ecclesia* exerendus est. Ille *Sacerdotis*, is *militis* manu. Sed sane ad nutum *Sacerdotis*, & *Jussu* *Imperatoris*.

118. Ad *Sextum* respondetur. Argumentum hoc quod jam dudum soluit *Bellarminus*, *Onuphrinus*, *Panvinius* part. 1. cap. 9. & jam pridem *Bellarminum* vindicans *Erbermannus* lib. 3. §. 2. n. 1. & alij, contra ipsos adversarios militare: Si enim verum est, quod *Rex* titulo *Regiæ* potestatis, quàm à *Deo* habet, etiam *Episcopus* sit, & caput *Ecclesie*

uti ad imitationem Schismatici *Henrici VIII.*
Anglia Regis docent Protestantes: utique
Christus in verbis allatis etiam ipsis Prin-
cipibus tanquam Episcopis dominationem
interdicit. Huic etiam argumento solutio
ad quartum optime applicari potest, adeoq;
quidquid contra Summum Pontificem obji-
cere possunt, id contra suos Principes, quos
ipsi Episcopos facere conantur, militat. Si-
cut enim *Summus Pontifex* est Successor &
Vicarius Christi, ita alij Episcopi aliorum
Apostolorum: cum ergo, quæ ad Petrum,
etiam ad alios Apostolos dicta sint, utique &
omnibus qui Episcopi sunt, vel esse præten-
dunt, eadem dicta esse censendum. Ut hic in
argumento, quod *lib. 1. Class. 2. cap. 6. n. 8.*
adducit *Reinkingh* paucis verbulis interje-
ctis ostendo.

119. Deinde ait ibidem, *aut Christus noluit,*
aut non potuit S. Petro (aliisque Apostolis)
nervose executionis ad tuendam juris concessi-
potestatem dare: si Petro (aliisque Apostolis)
id dare noluit, nec Successores eorum jure Suc-
cessionis id sibi tribuent: cum non debeant me-
lioris conditionis esse Successores, quam ij, in
quo-

quorum locum succedunt. Nec enim plus Juris
 quis in alium transferre potest, quam ipse ha-
 bet. Posterius verò absurdum, imo cum Salva-
 tor S. Petro (& aliis Apostolis) illam domi-
 nationem inhibuerit aliquoties, omnibus et-
 iam illis, qui volunt Petri (aliorumque Apo-
 stolorum) esse Successores, inhibere voluerit
 certum est: juxta illud, quae vobis locutus sum,
 omnibus locutus sum: Marc. 13. Neque his
 querendum, quam Christus potestatem habue-
 rit, nec quid, aut quantum conferre potuerit
 Apostolis, sed quam de facto contulerit, aut
 conferre voluerit.

120. Quamobrem pergit Reinkingh, re-
 ctissime dixit Ferrariensis, quod bene & Sa-
 cile faceret Papa (& Episcopi Augustanae Con-
 fessionis) Si totam temporalem (Ecclesiasti-
 cam) Jurisdictionem in manibus Imperatoris
 (Papae) remitterent, nec aliter unquam Respu-
 blica & maxime Italia (Germania) quiesce-
 ret, nec ulterius tale Schisma de Papatu (Reli-
 gione) quale fuit annis praeteritis ullo tempo-
 re amplius accederet, & ex hoc status univer-
 sus Clericorum magis redderetur Deo ac popu-
 lo devotus, ipseque Papa cum Cardinalibus
 quietius viveret.

In quibus duobus ultimis §. vides paucis interjectis clauulis, totum argumentum contra ipsos arguentes, retorqueri: apud omnes enim indubitatum est, Christum primum Apostolos in ultimâ cœnâ Episcopos & Sacerdotes ordinasse: adeoque qui Episcopi successores quoque Apostolorum esse prætendunt, & plus Juris sibi arrogare nequeunt, quam sit ipsis à Christo tributum: Christus autem Apostolis, ut volunt aduersarij, inhibuit dominationem, ergo & eorum in officio Successoribus, quales se prætendunt Principes Augustanæ Confessionis.

121. Ad septimum & ultimum respond. cum Reinkingh *multum interesse inter primitivæ Ecclesiæ statum, & hunc præsentem: & inter id, quod fuit, & quod nunc est. L. qui res §. arcam. ff. de solut. Cum enim tanto tempore, de cujus contrario non extat memoria cum potestate Spirituali & Ecclesiastica obtinuerint, & adhuc legitimè obtinent, Ducatus, Comitatus, Baronias cum Jurisdictione temporali: quis eos destituet jure quæsito, & multis annorum centuriis corroborato? Nec enim ea, quæ certam observationem semper habuerunt, remere*

mere

mere mutanda sunt. *L. minime ff. de leg.* Quid confirmat verbis *Philippi Melanchtoni ex Epist. ad Electorem Saxonie scripta.* Scilicet eorum hominum cogitationes & consilia, qui de distribuendis inter se Episcopatibus & introducenda nova Imperij forma laborant: nihil aliud, quam seditiones & vim injustam praese ferunt: Hoc proculdubio experta est Germania & ab illis quidem, qui haec scripserunt, dum ante annos paucos in tot Archiepiscopatibus, Monasteriis, Commendis, & tot Centuriis annorum incognitam formam armis & vi introduxerunt.

122. *Ecce omnia A catholicorum contra Summum Pontificem adducta argumenta proprijs ipsorum resolutionibus jugulata: ut merito hic verificetur: dum stulti vitant vitia, in contraria currunt: habent ergo Summi Pontifices, habent & Episcopi Germaniae praeter gladium spiritualem, quo in animas jus habent, & materiale, quo Pastorale & Episcopale pedum, & ditiones suas, quibus ab Imperatore investuntur, aut quas alio iusto titulo obtinent, tueantur, & defendant: ne simul cum gladio materiali, & Episcopale pedum amittant.*

123. Sed non sufficit Reinkingh, quod conetur Summo Pontifici tollere omni jure (uti paulò post demonstrabitur) competens jus gladij & Monarchiæ, nisi & acerri-
 mis illum injuriis persequatur. Pontifices ait lib. 1. Class. 2. cap. 4. n. 55. se profitentur servos servorum Dei verbotenus, re ipsâ tamen volunt esse Domini dominantium & habere jus Regum, & paulò post, Ergo Papa in verbis dicit se servum servorum Dei, & de facto se adorari permittit: Annon hoc est humilitatis vestes in superbia & ambitionis stolam convertere. Huc pertinet, quod verissimè dixit Cornelius Agrippa, omnium admirabilium admirationem hoc vincit, quod nostri Sacerdotes iisdem medijs se cœlum posse ascendere putant, quibus olim Lucifer de cœlo cecidit, ut refert Meisnerus de regim. Ecclesiast. Conc. l. 143. & tandem lib. 1. Class. 2. cap. 8. n. 12. Auctâ Pontificum potentiâ tanto ambitionis vento inflari cœperunt, ut absolutam sibi in omnes terrarum Principes potestatem fingerent, in omnium fortunas sævirent, & ad oscula suorum pedum adigerent: ita ut Summi Principes in principio litterarum ad Pontifices premiserint

runt post pedum oscula beatorum &c. Hæc ille, quem miror non etiam accusare ipsum Christum Dominum, qui se quoque servum servorum nuncupavit. *Ego inquit in medio vestrum sum, tanquam qui ministrat: & in psalmo, ego sum vermis & non homo, opprobrium hominũ & abjectio plebis: Qui tamen se à S. Maria Magdalena, Muliere Chanaanæ & Centurione respectivè adorari & pedes osculari permisit, factumque laudavit? Cur quoque non arguit superbix, ambitionisque Imperatorem, plurimosque Magnates, qui non nisi flexis poplitibus supplicas sibi tradi & loqui permittunt? Arrogans est hominis Judicium, quod se divino corda scrutanti æquat: Homo videt in facie, Deus in corde & scèpissime sub splendore gemmarum, & in medio honorum, cor latet humillimum, sicut è contra sub vilissimo sago superbium.*

124. Sed & inter Summos Pontifices, qui osculum suorum pedum permiserunt, seque servos servorum Dei nominarunt, plures fuere Sanctitate illustres, quos superbix accusare temerarium utique erit, cum

quis

quis nisi humiliaverit se sicut parvulus non
possit teste Christo intrare in regnum cœ-
lorum.

Summum Pontificem pro capite Eccle-
siæ Vicario Christi, & Successore Petri, pe-
nes quem, sit suprema potestas solvendi &
ligandi in cœlo & in terrâ, & à quo, ut à fonte
ad alios derivetur, agnoscunt omnes Catho-
lici, nec est, qui ante adventum prætenso-
rum Ecclesiæ re-vel potius deformatorum
id in dubium vocarit nisi hæretici: quod
proinde is vocet se servum servorum Dei,
humilitatis est juxta illud, *quanto major es,
humilia te in omnibus, & coram Deo invenies
gratiam*: cui non obstat, quod ut Vicarius
Christi pedes sibi osculari permittat, honore
illo non ipsi sed Christo in illo repræsenta-
to delato, quemadmodum honor imaginis
transit in Prototypon. Quibus accedit,
quod Reges & Principes verè sint servorum
servi. Nemo enim in Principem electus est,
ait *Didacus Sacedra Symbol 20.* ut caput ali-
orum esset duntaxat, sed ut pro tali agnitus
omnium commodis inserviret, perpen-
dens illud animo suo Rex *Antigonus* filium
suum

suum monuit, ne abuteretur potestate sic
 eum affatus: *An ignoras fili Regnum nostrum
 nobilem esse servitutem?* Regnare officium
 potius est, quam dignitas. Principes mon-
 um consimiles sunt, non tam, quod cœli fa-
 voribus propiores sint, quam quod omnes
 temporum injurias ipsi excipiant veluti de-
 positarij quidam pruinae & nivium, quæ col-
 liquefactæ deinde defluant ab iisdem, ad
 moderandam æstivo tempore agrorum fer-
 tim & valles irrigandas: atque ut erecti al-
 tius corporibus suis umbram faciant alijs
 à solis ardoribus eos tueantur.

*De donatione Constantiniana & Domi-
 nis temporalibus Summi Pontificis in
 particulari.*

SVperest de famosa illa omnium ferè he-
 jus ævi publicistarum maxime A catho-
 licorum scriptis acerrimè impugnata dona-
 tione Constantinianâ, ibidemque occasio-
 naliter moveri solitis per transfennam ab-
 quid attingere; quam aliquando factam fuisse
 se, licet extra probationes domesticas, quæ
 ex